

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Kaniové, soudkyně Jiřiny Chmelové a soudce Ivo Pospíšila v právní věci žalobců: **a) M. Y., b) S. M., c) nezl. A. Y. d) nezl. F. Y.**, všichni zastoupeni JUDr. Marošem Matiaškem, advokátem se sídlem Mánesova 1175/48, Praha 2, proti žalované: **Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**, se sídlem Masarykova 925/27, Ústí nad Labem, o žalobě proti rozhodnutím žalované ze dne 20. 9. 2024, č.j.KRPU-167980-20/ČJ-2024-040022-DB-ZZC a č.j.KRPU-168010-16/ČJ-2024-040022-DB-ZZC, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 10. 2024, č. j. 42 A 20/2024 - 43,

t a k t o :

Návrh žalobců ze dne 29. 11. 2024 na vydání předběžného opatření, jímž se žalované nařizuje „aby do doby pravomocného rozhodnutí soudu ve věci uložila stěžovatelům povinnost zdržovat se v Pobytovém středisku určeném policií ve smyslu § 123b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců a aby zajistila přesun stěžovatelů ze Zařízení pro zajištění cizinců do určeného Pobytového střediska“ **se zamítá**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaná v záhlaví označenými rozhodnutími (dále jen „napadená rozhodnutí“) rozhodla o tom, že se žalobci a) a b) zajišťují podle § 129 odst. 1 a 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem jejich předání do státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podle nařízení Evropského parlamentu a Rady ze dne 26. 6. 2013, č. 604/2013 (dále jen „Dublinské nařízení“). Současně stanovila dobu jejich zajištění podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců shodně na 30 dnů od okamžiku omezení jejich osobní svobody (zajištění bylo následně prodlužováno – pozn. NSS).

[2] Žalobci napadli rozhodnutí žalované žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem. Krajský soud v záhlaví označeným rozsudkem žalobu zamítl, neboť dospěl k závěru,

že se žalovaná dostatečně zabývala individuální situací žalobců v rozsahu tvrzených, i v řízení zjištěných okolností věci. Žalovaná současně dostatečně popsala, z jakých důvodů nebylo možné v případě žalobců uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

II. Návrh na vydání předběžného opatření a vyjádření žalované

[3] Žalobci (dále „stěžovatelé“) se kasační stížností domáhají zrušení rozsudku krajského soudu. Součástí kasační stížnosti je i návrh na vydání předběžného opatření, jímž by byla žalované uložena povinnost přesunout stěžovatele ze zařízení pro zajištění cizinců do policíí určeného pobytového střediska, ve kterém by měli stěžovatelé povinnost se zdržovat. Podle stěžovatelů hrozí vážná újma dvěma nezletilým stěžovatelům, kteří jsou ve věku 6 a 8 let (skutečný věk stěžovatelů je nyní 7 a 9 let, pro samotné posouzení věci je to však irelevantní – pozn. NSS). Pobyt dětí v zařízení pro zajištění cizinců představuje zejména zásah do jejich práv na osobní svobodu a na svobodu pobytu podle čl. 8 a čl. 14 Listiny základních práv a svobod. Stěžovatelé dále uvádějí, že podle oficiálního výkladového stanoviska Výboru OSN pro práva dítěte k Úmluvě OSN o právech dítěte, nemůže být dítě nikdy omezeno na osobní svobodě pouze z důvodu svého pobytového stavu, respektive pobytového stavu svých rodičů. Takový postup je vždy v rozporu s principem ochrany nejlepšího zájmu dítěte, plynoucího z čl. 4 Úmluvy o právech dítěte. ESLP za nepřijatelný zásah nepovažuje z podstaty každé omezení uvedených práv dětí; i přesto shledal jako nepřípustné zajištění na mnohem kratší dobu než v této věci, a to dokonce i v případě starších dětí, než jsou nezletilí stěžovatelé.

[4] Žalovaná ve vyjádření k návrhu na vydání předběžného opatření uvedla, že by jeho následkem bylo propuštění stěžovatelů, čímž by *de facto* nastaly shodné účinky, jako v případě vyhovění kasační stížnosti. Z tohoto důvodu Nejvyššímu správnímu soudu navrhuje, aby předběžné opatření nevydal. Dále doplnila, že řádně odůvodnila, proč je v případě stěžovatelů využití zvláštních opatření vyloučené. Z průběhu řízení jednoznačně plyne, že stěžovatelé nerespektují vnitrostátní ani evropské právní předpisy; cestovali v úkrytu, bez oprávnění a za pomoci převaděčů. Z jejich vlastních tvrzení plyne, že jsou ochotni ve své cestě do Německa dále pokračovat s vidinou lepších ekonomických podmínek. Stěžovatelé jsou zajištěni za účelem předání do státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle Dublinského nařízení, tedy k předání do jiného státu Evropské unie, a proto jim žádná závažná újma nehrozí. Navíc o samotném předání je rozhodováno v samostatném řízení.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[5] Předběžné opatření představuje procesní prostředek, jehož smyslem je zatímní úprava poměrů účastníků podle potřeb konkrétní věci po dobu řízení před správními soudy. Podle § 38 odst. 1 s. ř. s. platí, že *byl-li podán návrh na zahájení řízení a je potřeba zatímně upravit poměry účastníků pro hrozící vážnou újmu, může usnesením soud na návrh předběžným opatřením účastníkům uložit něco vykonat, něčeho se zdržet nebo něco snášet. Ze stejných důvodů může soud uložit takovou povinnost i třetí osobě, lze-li to po ní spravedlivě žádat. Ustanovení § 120 s. ř. s. ani jiné ustanovení*

pokračování

tohoto zákona přitom obecně nevylučuje, aby předběžné opatření vydal i Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. Na 112/2006–37, č. 910/2006 Sb. NSS).

[6] Ze znění zákona je zřejmé, že pro nařízení předběžného opatření musejí být splněny tři podmínky, a to (i) podání návrhu na zahájení řízení ve věci samé, (ii) podání návrhu na vydání předběžného opatření a (iii) potřeba zatímně upravit poměry účastníků pro hrozící vážnou újmu. První dvě podmínky stěžovatelé splnili, a Nejvyšší správní soud se tak dále zabýval pouze podmínkou třetí, tedy otázkou, zda stěžovatelům hrozí vážná újma, pro kterou je třeba zatímně upravit poměry účastníků, a to způsobem, jenž stěžovatelé požadují.

[7] Ve výše citovaném usnesení Nejvyšší správní soud uvedl, že v případě, že předběžným opatřením má být podle návrhu účastníka uložena povinnost správnímu orgánu, je vážnou újmou nutno rozumět zejména takový zásah do práv účastníka (resp. pokyn či donucení s obdobnými důsledky), který – v případě že by byl v řízení ve věci samé shledán sám o sobě nezákonným či shledán součástí nezákonného postupu správního orgánu - představuje natolik zásadní porušení jeho práv, že po účastníkovi nelze spravedlivě požadovat, aby jej, byť dočasně, snášel. Vážnou újmou jsou tedy zejména intenzivní zásahy do práv navrhovatele, zejména těch, která mají povahu práv ústavně zaručených.

[8] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v nyní projednávané věci stěžovatelům nehrozí vážná újma, neboť podle sdělení žalované, č. j. KRPU-167980-61/ČJ-2024-040022-DB-ZZC, které bylo kasačnímu soudu doručeno dne 12. 12. 2024, byli stěžovatelé propuštěni ze Zařízení pro zajištění cizinců v Bělé – Jezové dne 10. 12. 2024. Stěžovatelé nejsou nyní omezováni na osobní svobodě a tvrzený zásah do jejich práv již dále netrvá. Poslední podmínka pro vydání předběžného opatření tak není splněna.

IV. Závěr

[9] Na základě shora uvedeného Nejvyšší správní soud neshledal důvody pro vydání předběžného opatření.

[10] Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že výše uvedené závěry nepředjímají výsledek řízení o kasační stížnosti, neboť nyní byla posuzována pouze otázka, zda stěžovatelům hrozí tvrzená újma, nikoli zda žalovaná vydala rozhodnutí o zajištění v souladu s právními předpisy.

[11] Nejvyšší správní soud návrh na vydání předběžného opatření podle § 38 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. prosince 2024

Lenka Kaniová
předsedkyně senátu